

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 20. října 2020 v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Korpase a soudců JUDr. Jitky Tomsové a Mgr. Františka Jahůdky v trestní věci obžalovaného [údaje o účastníkovi], o odvolání obžalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Liberci ze dne 5.2.2020, č.j. 5 T 63/2018-202,

takto:

Podle § 258 odst. 1 písm. d), e), odst. 2 tr. řádu se napadený rozsudek zrušuje ve výroku o trestu a o ochranném opatření a podle § 259 odst. 3 tr. řádu se nově rozhoduje tak, že se obžalovaný [celé jméno obžalovaného], [datum narození],

odsuzuje:

podle § 185 ods.t 2 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání dvou (2) roků.

Podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku se výkon trestu podmíněně odkládá a podle § 82 odst. 1 tr. zákoníku se stanovuje zkušební doba v trvání tří (3) roků.

Podle § 99 odst. 2 písm. b), odst. 4 tr. zákoníku se obžalovanému ukládá ochranné léčení protialkoholní v ambulantní formě.

Jinak zůstává napadený rozsudek nezměněn.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný [celé jméno obžalovaného] uznán vinným, že dne 8.11.2017 v době od 18:30 hod. do 18:40 hodin v [obec], [část obce a číslo], na chodbě domu přišel zezadu k poškozené [celé jméno poškozené], nar. dne [datum], která uzamykala dveře domu, a když chtěla kolem něho projít do svého bytu, uchopil ji a strhl ji zpět ke dveřím, uchopil ji za ruce, zvedl jí je nahoru a přitlačil ji jejími zády na roh dveří, jednou rukou jí stále držel ruce a druhou rukou jí pod oblečením hladil a mačkal prsa, nohou jí zablokoval nohy, aby jej nemohla kopnout, přičemž poškozená obžalovanému několikrát opakovala, ať ji pustí a nechá, obžalovaný

pokračoval, chytl ji za vlasy, říkal jí, že je pěkná a že ji chce, strhl ji k podlaze do dřepu, stáhl si kalhoty do půli zadku, strčil poškozené penis před ústa s požadavkem, aby mu ho „vykouřila“, přičemž poškozenou stále držel za vlasy a hlavu přitahoval směrem ke svému penisu, poškozená obžalovaného poté strčila tak, že zavrával, vysmekla se z úchopu a utekla na schody vedoucí do patra domu, kde ji doběhl, chytl za šaty a strhl zpátky na kolena, překročil jí pravou nohou tak, že měl penis opět u hlavy poškozené, chytl jí zezadu za hlavu, držel jí druhou ruku, kterou se poškozená držela zábradlí a snažil se otočit hlavu poškozené ke svému penisu, načež ho poškozená odstrčila a snažila se po schodech utéct, avšak obžalovaný ji chytil za pas jednou rukou a druhou ji chytil za rozkrok a přes legíny jí sahal mezi nohy, načež se po vyrušení ze strany manžela poškozené obžalovanému vytrhla a utekla do svého bytu.

Soud prvního stupně jednání obžalovaného právně kvalifikoval jako pokus zvlášť závažného zločinu znásilnění podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku k § 185 odst. 2 tr. zákoníku, a v trestní sazbě § 185 odst. 2 tr. zákoníku mu uložil trest odnětí svobody v trvání 2 let, jehož výkon podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložil ve smyslu ustanovení § 82 odst. 1 tr. zákoníku na zkušební dobu v trvání 3 let. Dále podle § 99 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku obžalovanému uložil ochranné psychiatrické léčení protialkoholní v ambulantní formě, a zároveň podle § 85 odst. 2 tr. zákoníku za užití § 48 odst. 4 písm. h) tr. zákoníku obžalovanému uložil přiměřenou povinnost zdržet se ve zkušební době podmíněného odsouzení užívání alkoholických nápojů.

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolání obžalovaný, kdy toto směřovalo do všech výroků napadeného rozsudku. Obžalovaný soudu prvního stupně vytknul nesprávné skutkové závěry, neboť se skutku nedopustil. Soud prvního stupně dle obžalovaného nesprávně skutkové závěry vystavěl na podkladě výpovědi poškozené z přípravné fáze řízení, když dostatečným způsobem nezhodnotil, že ač byla poškozená opakovaně vyslechnuta v řízení před soudem i v přítomnosti psychologičky, nedokázala se ke skutku vyjádřit a průběh skutku opětovně popsat. Poškozená v řízení svým postojem způsobila, že jí nemohla obhajoba klást otázky. V této souvislosti obžalovaný poukázal na podrobnou výpověď poškozené z přípravné fáze řízení, kdy dle jeho názoru by měl krajský soud zkoumat způsob vyjadřování poškozené v řízení před soudem a v přípravné fázi řízení, kdy dle obhajoby existuje přinejmenším pochybnost v tom směru, že poškozená je schopná takovouto výpověď sama učinit. Přitom průběhu zajištění důkazu výpovědi poškozené se v přípravné fázi řízení účastnil, a pokud poškozená nebyla schopna ani v hrubých rysech výpověď opakovat v řízení před soudem, vniká důvodná pochybnost o tom, zda a jakým způsobem se skutek odehrál. Za takové situace soud prvního stupně nesprávně skutkové závěry učinil na podkladě výpovědi poškozené z přípravné fáze řízení. V této souvislosti obžalovaný zdůraznil limity zásady in dubio pro reo, při jejímž respektování měl být zproštěn obžaloby z důvodu, že v řízení nebylo bez důvodných pochybností prokázáno, že se stal skutek, pro nějž byl trestně stíhán. Z těchto důvodů navrhl, aby byl podle § 226 písm. a) tr. řádu obžaloby v odvolacím řízení zproštěn.

3. Krajský soud z podnětu řádně a včas podaného odvolání přezkoumal podle § 254 odst. 1 tr. řádu zákonost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, které vyhlášení rozsudku předcházelo, a dospěl k těmto závěrům.

4. Předně je třeba uvést, že krajský soud se danou věcí zabývá již podruhé. Soud prvního stupně ve věci v předchozí fázi řízení meritorně rozhodl rozsudkem ze dne 1.7.2019, č.j. 5 T 63/2018-156, tak, že obžalovaného podle § 226 písm. a) tr. řádu zprostil obžaloby, když dospěl k závěru, že v řízení nebylo prokázáno, že se stal stíhaný skutek. Uvedený rozsudek soudu prvního stupně však byl z podnětu odvolání státního zástupce podaného v neprospěch obžalovaného usnesením krajského soudu ze dne 3.9.2019, č.j. 55 To 374/2019-168, zrušen ve smyslu ustanovení § 258 odst. 1 písm. b),c) tr. řádu a soudu prvního stupně bylo uloženo, aby o věci dále jednal a rozhodl, kdy skutkové závěry soudu prvního stupně stran stíhaného skutku byly v řízení krajským soudem shledány předčasnými a nedostatečnými, a v této souvislosti bylo soudu prvního stupně uloženo i doplnit v projednávané věci dokazování.

5. V rámci opětovného přezkoumání věci musí krajský soud konstatovat, že v průběhu řízení před soudem prvního stupně neshledal žádné takové procesní vady či pochybení, které by měly vliv na správnost a zákonnost řízení předcházejícího vyhlášení napadeného rozsudku či na správnost a zákonnost jednotlivých výroků napadeného rozsudku. Hlavní líčení proběhla plně v souladu s trestním řádem při zachování všech práv obžalovaného a nebyly zjištěny žádné takové důvody, na které by bylo třeba reagovat postupem dle § 258 odst. 1 písm. a) tr. řádu a napadený rozsudek zrušit.

6. Soud prvního stupně pak v rámci hlavních líčení provedl všechny potřebné důkazy pro řádné zjištění skutkového stavu, či se o to již odpovídajícím způsobem v rámci pokusu zajištění výpovědi poškozené pokusil, a v tomto rozsahu může krajský soud již považovat provedené dokazování za plně odpovídající ustanovení § 2 odst. 5 tr. řádu O úplnosti provedeného dokazování svědčí i skutečnost, že strany v rámci odvolacího řízení neměly ke skutkovému stavu věci návrhy na doplnění dokazování. Soud prvního stupně ve věci provedl veškeré nabízející se a opatřené důkazy, a lze tak uzavřít, že rozsah provedených důkazů je zcela vyčerpávající.

7. Krajský soud se ve věci rovněž ztotožnil i s postupem soudu prvního stupně stran volného hodnocení důkazů v intencích § 2 odst. 6 tr. řádu, kdy je třeba zdůraznit, že krajský soud je v podstatě skutkovými závěry soudu prvního stupně vázán, pakliže zásadním způsobem nevybočují z pravidel formální logiky, mají svůj odraz v provedených důkazech a nepomíjí rozhodné skutečnosti z nich vyvěrající. Takové nedostatky již nebylo možno skutkovým závěrům soudu prvního stupně vyčítat, když po předchozím zásahu krajského soudu již soud prvního stupně hodnotil provedené důkazy ve smyslu jejich obsahu a odpovídajícím způsobem odstranil, či se pokusil odstranit rozpory ve výpovědích obžalovaného a poškozené. Krajský soud tak dospěl v rámci přezkumu věci k závěru, že soud prvního stupně v rámci volného hodnocení důkazů dospěl na základě provedených důkazů ke zcela spolehlivému a správnému závěru, že se skutek stal tak, jak vymezeno ve výroku napadeného rozsudku, a že skutkový stav lze ve věci učinit na podkladě výpovědi poškozené z přípravné fáze řízení. Krajský soud se v tomto směru plně odkazuje na odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně, když by defakto jen opakoval zcela přílehlavou a vyčerpávající argumentaci. Obhajoba obžalovaného byla v odvolacím řízení vystavěna jednak na shodných skutečnostech, které presentoval v řízení před soudem prvního stupně, kdy soud prvního stupně se touto obhajobou obžalovaného velice pečlivě a přesvědčivě vypořádal, a jednak na shora uvedené argumentaci stran nemožnosti učinění nepochybných závěrů na podkladě výpovědi poškozené z přípravné fáze řízení. K námitce obhajoby o nekonzistentnosti výpovědi poškozené a z toho vyvěrajících pochybností o existenci a průběhu skutku musí krajský soud namítnout, že soud prvního stupně správným způsobem vyhodnotil závěr o obecné a specifické věrohodnosti výpovědi poškozené a o provázanosti její výpovědi s ostatními ve věci provedenými důkazy. Předně je třeba zdůraznit, že obhajoba byla řádným způsobem vyzkoumána o konání výsledku poškozené v přípravné fázi řízení (č.l. 8 spisu), kdy z protokolu o její výpovědi (č.l. 9 až 14) vyplývá, že se obhájce obžalovaného k výsledku poškozené nedostavil. Tento důkaz byl opatřen zákonným způsobem za respektování zásady kontradiktornosti a může být v tomto řízení podkladem pro skutkové závěry soudu prvního stupně. Ani následná neschopnost poškozené opětovně o průběhu skutku vypovídat nemůže podlomit zákonný způsob opatření uvedeného důkazu. K námitce obhajoby o neschopnosti poškozené v rámci zásady ústnosti a bezprostřednosti popis skutku obhájit v řízení před soudem nutno dodat, že stíhané jednání je z kategorie, které je způsobitelné každého jedince, natož tak ženu, psychicky stigmatizovat. Dle § 2 odst. 4 písm. d) zákona č. 45/2013 Sb., o obětech trestných činů, je nutno na poškozenou nahlížet jako na zvláště zranitelnou oběť. Navíc z důkazu v podobě výpovědi znalkyně z oboru zdravotnictví, odvětví psychologie, PhDr. Jindřišky Lejskové, vyplývá, že poškozená má určitý osobnostní a mentální handicap, který u ní determinuje neschopnost anticipace důsledků svého jednání a snahy vyhnout se nepříjemným povinnostem, např. v podobě neochoty v řízení před soudem popsat prožité události. Za těchto okolností mohl na straně

poškozené vzniknout určitý psychický blok ve schopnosti a připravenosti průběh skutku před soudem prvního stupně opětovně popsat, zvláště za situace kritizované odvolacím soudem v rámci předchozího přezkumu věci, tedy s ohledem na způsob, jakým soud prvního stupně přistoupil k výslechu poškozené při hlavním líčení ze dne 3.9.2019. Nicméně poškozená v žádné fázi řízení svůj procesní postoj nezměnila, v řízení před soudem popsala události předcházející průběhu skutku shodně a ačkoliv průběh skutku v řízení před soudem nevyličila, označila svoji výpověď z přípravné fáze řízení za pravdivou a odpovídající průběhu skutku. Obsah výpovědi poškozené z přípravné fáze řízení pak má svůj částečný odraz jednak ve výpovědi svědka [celé jméno svědků], manžela poškozené, který popsal, že v přítomnosti poškozené zahlédl obžalovaného a také ve výpovědi obžalovaného v přípravné fázi řízení, že konzumoval alkohol v takové míře, že to mohla poškozená zaregistrovat a ve svých výpovědích uvést. V těchto vzájemných důkazních souvislostech soud prvního stupně důvodně neuvěřil obhajobě obžalovaného, že předmětný den nekonzumoval alkohol do takové míry, aby neměl na svém jednání kontrolu a že se s poškozenou za jí uváděných okolností neshledal. Obžalovaný je závislý na alkoholu s abúzem marihuany, jak plyne ze znaleckého zkoumání znalce z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie MUDr. Lumíra Tauše, CSc. Přitom dle svého vyjádření z přípravné fáze řízení požil takové množství alkoholu, které dle závěru znalce mohlo odbourat zábrany obžalovaného k agresivním sklonům, a to i sexuálním. Soud prvního stupně důvodně neuvěřil obhajobě obžalovaného v řízení před soudem, že požil daleko menší množství alkoholu, než uvedl v přípravné fázi řízení, neboť obžalovaný byl ke skutku v přípravné fázi řízení vyslýchán s menším časovým odstupem a neměl žádnou motivaci nepravdivě uvádět požití většího množství alkoholu, neboť takovou obhajobou si nemohl zjednat v řízení žádnou výhodu na rozdíl od skutečností uváděných v řízení před soudem. Navíc vysvětlení obžalovaného, že si na okolnosti množství požitého alkoholu po takřka 2 letech pamatuje lépe než necelé 2 měsíce po skutku se rovněž krajskému soudu jeví jako nevěrohodné a logicky rozporné, neboť je obecně známo, že paměťová stopa u každého jedince v průběhu času oslabuje, nikoliv naopak. Výpověď manžela poškozené, že bezprostředně po skutku, který popsala poškozená v přípravné fázi řízení, viděl v její blízkosti na chodbě obžalovaného, zcela v řízení důkazně izoluje obhajobu obžalovaného, že se s poškozenou nesetkal. Výpovědi obžalovaného z přípravné fáze řízení o množství požitého alkoholu a o užívání marihuany má svůj odraz ve výpovědi poškozené, kdy i tato skutečnost svědčí o tom, že se obžalovaný s poškozenou předmětný den setkal, neboť v opačném případě by se nemohla prolnout výpověď obžalovaného z přípravné fáze řízení o míře požitého alkoholu a výpověď poškozené o stavu obžalovaného v době skutku, neboť obžalovaný jinak větší množství konzumace alkoholu s ohledem na prodělané léčení dementoval. Soud prvního stupně rovněž ve věci nepochybil, když validitu výpovědi poškozené poměřoval znaleckým zkoumáním k závěru o obecně věrohodnosti výpovědi poškozené. V tomto směru pozornosti soudu prvního stupně neuniklo, že poškozená nemá mentální predispozice vykonstruovat průběh nějakého neprožitého děje, tak aby tento jevil znaky možného a logického sledu událostí, a už vůbec ne s odstupem času „vykonstruovaný“ průběh děje opětovně shodně popsat, a že na její straně nebyly v souvislosti s projednávanou věcí shledány sklony k lživé či nepravdivé výpovědi. S ohledem na skutečnost, že poškozená byla schopna opakovaně v přípravné fázi řízení, i když ne vždy v důkazně použitelné podobě, a při výslechu u znalkyně s odstupem takřka 2 let od skutku, průběh skutkového děje až na nepodstatné detaily popsat shodně, učinila znalkyně závěr o tom, že poškozená musela skutek prožít, s výhradou, že v osobnostní struktuře poškozené jsou přítomny rysy, které by se mohly vyznačovat většími sklony ke zkreslování výpovědi, ovšem s ohledem na okolnosti případu znalkyně uzavřela, že tyto rysy se mohly promítnout toliko v popisu detailů, na kterém schodu na schodišti k jednání došlo a zda měl obžalovaný kraťasy stažené ke kolenům či kotníkům, kdy u takových detailů nelze rozhodnout, zda plně odráží prožité události poškozenou, na rozdíl od těch podstatných, že byla obžalovaným držena za ruce, že se obnažil, osahával ji na intimních místech atd. Na podkladě těchto skutečností soud prvního stupně již správně vyhodnotil specifickou věrohodnost výpovědi

poškozené a její důkazní provázanost s dalšími ve věci opatřenými a provedenými důkazy, a jako z pravdivé a věrohodné z ní při skutkových závěru důvodně vycházel. Uvedené důkazy ve svém souhrnu izolovaly obhajobu obžalovaného a tuto je možno označit za nepravdivou a nevěrohodnou, motivovanou ve věci od své osoby odvrátit důsledky trestněprávní odpovědnosti. Pakliže obžalovaný uváděl, že poškozená si vše vymyslela, aby se mu pomstila za to, že odmítl její intimní návrhy, pak je třeba namítnout, že jeho obhajoba o tom, že SMS zprávy od poškozené měl ukazovat svým známým a rodině má toliko částečnou důkazní oporu ve výpovědi svědka [jméno] [příjmení], avšak tento svědek měl uvedenou informaci toliko zprostředkovanou od obžalovaného, osobně SMS zprávy nečetl a obžalovaný mu je neukázal. Z výpovědi svědka nebylo možno ani uzavřít, zda se mu obžalovaný měl svěřit před či po skutku. Zbylí svědci, na něž se obžalovaný v tomto směru odkazoval, vyloučili, že by jim obžalovaný nějaké SMS zprávy ukázal či je o zájmu poškozené o jeho osobu informoval. Krajský soud musí rovněž uzavřít, že z výpovědi poškozené, ani ze znaleckého zkoumání PhDr. Jindřiškou Lejskovou nevyplývala žádná indicie o jakékoliv motivaci poškozené označit nepravdivě obžalovaného za pachatele projednávaného jednání. Ostatně to nebyla iniciativa poškozené, jak vyplývá z její výpovědi a výpovědi jejího manžela, věc oznámit orgánům činným v trestním řízení. I dle názoru krajského soudu tak na straně poškozené absentuje motivace, snaha a mentální predispozice, uvádět ve věci logicky nerozporné nepravdivé skutečnosti v neprospěch obžalovaného. Daný charakter jednání přitom dle závěrů znalce MUDr. Lumíra Tauše, CSc., odpovídá i struktuře osobnosti obžalovaného za předpokladu deliberace společenských zábran prostřednictvím užitého alkoholu. Ze všech těchto důvodů krajský soud dospěl k závěru, že skutkové závěry soudu prvního stupně mají plnou oporu v provedených důkazech, jsou úplné a správné a bez důvodných pochybností usvědčují obžalované z jednání popsáno ve skutkové větě napadeného rozsudku.

8. Soud prvního stupně na základě takto správně a přesvědčivě zjištěného skutkového děje potom nepochybil, když uznal obžalovaného vinným ze spáchání pokusu zvláště závažného zločinu znásilnění podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku k § 185 odst. 2 tr. zákoníku, neboť toho se dopustí ten, kdo spáchá jednání pro společnost škodlivé, které bezprostředně směřuje k donucení násilím jiného k pohlavnímu styku provedenému způsobem srovnatelným se souloží, v úmyslu trestný čin spáchat, když k jeho dokonání nedojde. Stran naplnění jednotlivých znaků žalované skutkové podstaty je možno se v plném rozsahu odkázat na vyčerpávající odůvodnění ze strany soudu prvního stupně, když ostatně obhajoba ani správnost právních závěrů soudu prvního stupně nerozporovala. Krajský soud tak právní závěry soudu prvního stupně shledal úplnými a správnými.

9. Krajský soud se v projednávané věci rovněž ztotožnil s druhem a výměrou ukládaného trestu. Závěry soudu prvního stupně o uložení trestu přitom plně vycházejí z příslušných ustanovení trestního zákoníku, která upravují podmínky pro ukládání druhu a výše trestu. Soud prvního stupně přihlédl ke všem zákonným kritériím, jak jsou rozvedeny především v ustanoveních § 38 tr. zákoníku a § 39 tr. zákoníku. Soud prvního stupně rovněž volil přílehlavou techniku ukládání trestu, kdy obžalovanému uložil samostatný trest, při respektování výše zákonné trestní sazby ustanovení § 185 odst. 2 tr. zákoníku. Z odůvodnění výroku o trestu je zjevné, že soud prvního stupně v rámci individualizace výměry ukládaného trestu odpovídajícím způsobem hodnotil všechny rozhodné skutečnosti. Soud prvního stupně tak podrobně vážil všechny okolnosti mající vliv na ukládání druhu a výše trestu. Z odůvodnění napadeného rozsudku rovněž vyplývá, že soud prvního stupně dostatečným způsobem přihlížel k trestněprávní zachovalosti obžalovaného, na něhož je nutno s ohledem na charakter předchozího odsouzení hledět, jako by nebyl v minulosti trestán. Soud prvního stupně rovněž odpovídajícím způsobem vyhodnotil stádium dokonání trestného jednání obžalovaného a skutečnost, že toto nezanechalo ve sféře poškozené trvalejších následků na duševním zdraví. Jednání obžalovaného tak bylo možno hodnotit jako výjimečný exces z jinak řádného způsobu života, čemuž odpovídá závěr soudu prvního stupně o možném uložení trestu odnětí svobody při samé dolní hranici zákonné trestní sazby, podmíněně

odloženého na zkušební dobu při polovině zákonné trestní sazby. Krajský soud však shledal drobné formální pochybení soudu prvního stupně stran ukládaného ochranného opatření, a rovněž jako nepřiměřeně přísné uložení přiměřené povinnosti zdržet se užívání alkoholických nápojů za současného uložení protialkoholní léčby, a proto krajskému soudu nezbylo, než v napadeném rozsudku zrušit celý výrok o trestu a ochranném opatření a nově ve věci v odvolacím řízení rozhodnout. Předně je třeba uvést, že soud je oprávněn o ochranném opatření rozhodnout na podkladě návrhu státního zástupce (viz ustanovení § 178 tr. řádu), nebo z povahy věci za absence návrhu státního zástupce na základě závěru znaleckého posudku. V daném případě znalec MUDr. Lumír Tauš, CSc., navrhl na podkladě vyšetření obžalovaného uložení ochranného léčení protialkoholního v ambulantní formě, na což rovněž odkázal v závěrečném návrhu státního zástupce. Za takové situace neměl soud prvního stupně podkladu k tomu, aby obžalovanému uložil psychiatrické ochranné léčení, jak uvedeno ve výroku napadeného rozsudku. Ostatně z odůvodnění napadeného rozsudku vyplývá, že soud prvního stupně ani tento druh ochranného léčení obžalovanému uložit nehodlal. Jedná se tak zjevně o formální chybu ve výroku napadeného rozsudku, kterou krajský soud zhojil vypuštěním ochranného psychiatrického léčení z výrokové části. Rovněž pak krajský soud musel v rámci korekce výroku o ochranném opatření uvést odpovídající znění zákonného ustanovení, na jehož podkladě je možno ochranné léčení v ambulantní formě obžalovanému uložit (§ 99 odst. 2 písm. b), odst. 4 tr. řádu). Pro tyto ryze formální drobné nedostatky krajskému soudu nezbylo, než z titulu ustanovení § 258 odst. 1 písm. d) tr. řádu do napadeného rozsudku zasáhnout a výrok o ochranném opatření korigovat tak, že obžalovanému bylo uloženo podle § 99 odst. 2 písm. b), odst. 4 tr. zákoníku toliko protialkoholní ochranné léčení v ambulantní formě. Dále se krajský soud nemohl ztotožnit se závěrem soudu prvního stupně ohledně zesílení účinků ukládaného ochranného léčení prostřednictvím uložení přiměřené povinnosti zdržet se užívání alkoholických nápojů, když sama tato skutečnost je základem úspěšně absolvované ochranné léčby. Dle názoru krajského soudu je tak zcela nadbytečné za situace, kdy soud prvního stupně důvodně uložil obžalovanému ochranné léčení, ukládat mu rovněž přiměřenou povinnost, prostřednictvím níž má být méně invazivní a efektivní formou dosahováno shodného účelu, jako uložným ochranným opatřením. Takový postup soudu prvního stupně vyhodnotil krajský soud jako nadbytečný a nepřiměřeně přísný, a proto do napadeného rozsudku zasáhl rovněž na podkladě ustanovení § 258 odst. 1 písm. e) tr. řádu a do nově ukládaného výroku o trestu a trestním opatření již přiměřenou povinnost nepojal. Takto uložený trest a ochranné opatření dle názoru krajského soudu lépe odráží všechny rozhodné okolnosti případu, osobu obžalovaného a zejména pak možnost jeho nápravy.

10. Za dané situace krajský soud z podnětu odvolání obžalovaného napadený rozsudek soudu prvního stupně zrušil toliko ve výroku o trestu a ochranném opatření, a napravil drobné formální pochybení soudu prvního stupně stran techniky ukládání ochranného opatření a jako nepřiměřeně přísnou vypustil soudem prvního stupně uloženou přiměřenou povinnost, když jinak krajský soud shledal odvolání obžalovaného směřující do výroku o vině nedůvodným, a proto ve zbytku zůstal napadený rozsudek nezměněn.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další žádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí může obžalovaný a nejvyšší státní zástupce podat dovolání, a to do dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí.

Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni a o dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky.

Dovolání lze podat jen z důvodů uvedených v § 265b odst. 1 tr. řádu a dovolání není přípustné proti důvodům rozhodnutí.

Obžalovaný může podat dovolání pouze prostřednictvím svého obhájce, podání obžalovaného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno.

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu a odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného.

Rozsah, v němž je dovolání napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu lhůty k podání dovolání.

Liberec 20. října 2020

Mgr. Přemysl Pechlát
soudce